

retegnere, og det kan være udgivere, forlæggere og redaktører. Vi påtager os simpelt hen fra det danske samfunds side det ansvar, at vi giver mulighed for at invitere de mennesker til Danmark for en 2-årig periode – og kommunerne overtager så det ansvar.

Jeg er selvfølgelig ikke blind for, at også andre kunstnergrupper end forfattere kan opleve uberettiget krænkelse af deres ytringsfrihed. Det siger sig selv, at når man har en diktator i fundamentalistiske lande – i mørke lande – så finder der jo krænkelse sted. Det er jo et diktators lod, og det er jo den måde, det virker på – og det er jo det, vi skal modarbejde. Derfor vil der selvfølgelig også være andre grupper, der bliver krænkede.

Nu tager vi det første rigtige skridt til at bruge den ordening, som vi ved virker og fungerer andre steder. Det er en international ordening, den er prøvet, den er kendt og den er respekteret i en lang række lande. Derfor synes jeg, at det fornuftigste ville være, at Danmark læner sig op ad de internationale erfaringer, som i regi af den internationale fribyorganisation ICORN er blevet gjort med fribyerne igennem mange år. Det er ikke et system, som retter sig mod alle, men et system som retter sig mod forfattere og skribenter, og som samarbejder med den internationale forfatterorganisation PEN. Det synes jeg er en rigtig god og fornuftig afgrænsning af ordningen, som vi vil holde fast ved, så vi ikke kommer til at love for mange for meget. Derfor fokuseres der altså i det her initiativ på forfattere og skribenter. Hvem man ellers vil gøre noget for i fremtiden, må man jo diskutere i forbindelse med evalueringen, når vi kommer lidt længere frem. Men her handler det altså om en ordening, som vi gennemfører i Danmark, og som er en succes.

Sagen er jo, at verden hvert år oplever, at forfattere, journalister og skribenter bliver dræbt, fordi de vælger at kritisere en regering eller at modsige magtfulde interessers grundholdninger rundt omkring i verden.

Vi har jo også set det herhjemme, senest med mordplanerne for tegneren Kurt Westergaard. Det er skameligt, og det er forfærdeligt at tænke på, at der også i dette samfund er kræfter, som måske vil en satiretegner til livs, blot fordi vedkommende udtrykker nogle andre holdninger end dem, de selv har.

Med en dansk fribyordning kan vi være med til at hjælpe nogle af de forfattere, journalister og skribenter, som forfølges i deres hjemlande. Sådan kan vi på en god måde støtte den kamp for

ytringsfrihed og åbne demokratiske samfund, som foregår uden for vort lands grænser.

Med disse ord vil jeg takke for ordførernes velvillige og konstruktive bemærkninger. Jeg ser selvfølgelig frem til en velvillig behandling af lovforslaget i Kulturudvalget, hvor vi vil lytte til de bemærkninger og spørgsmål, der måtte være. Tak.

Kl. 14:30

Formanden:

Der er ønske fra hr. Flemming Møller Mortensen om en kort bemærkning.

Kl. 14:30

Flemming Møller Mortensen (S):

Jeg vil gerne spørge kulturministeren, om han har overvejet – i tilfælde af at succesen ikke kommer i hus inden ultimo 2009 – måske at lave en lempelse. Her tænker jeg også på en lempelse af økonomien.

Nu fæstner jeg mig ved, at ministeren udtrykker, at det her også drejer sig om, at kommunerne skal bære et ansvar. For mig og Socialdemokraterne at se drejer det sig om, at ja, kommunerne har allerede signaleret ansvaret ved at ytre deres lyst til at tilmelde sig ordningen. Men kommunerne har om noget også ytret sig om engagementet i kunstneren, det enkelte menneske, som er knægtet, og hvis ytringsfrihed er undertrykt.

Mit spørgsmål til ministeren er: Har ministeren gjort sig overvejelser om, hvad man vil gøre fra borgerlig side, hvis det her bliver svært, og det måtte forlyde, at kommunerne af økonomiske årsager ikke får kunstnere fra andre lande til at slå sig ned i forbindelse med fribyordningen?

Kl. 14:31

Formanden:

Ministeren:

Kl. 14:31

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg kan jo ikke lade være med at ærgre mig over, at en så vigtig principiel diskussion som kampen for ytringsfrihed og demokrati forfalder til så at sige en økonomisk diskussion, fordi nogle kommuner selvfølgelig gerne vil have nogle penge ud af staten.

Det handler jo om engagement. Det handler om, at man påtager sig et ansvar – også i kommunerne – for at kæmpe for ytringsfrihed og demokrati. Vi kan jo se, at ytringsfriheden og demokratiet også er under pres i vores land. Der er jo mennesker, som holder den demokratiske fane højt, og som har en meget, meget stor grad af integritet. Vi har én i Folketingssalen i dag,